

følgelig derved blive tilfidesat, og jeg troer altsaa, at det vil være rigtigt, at lade Viborg Amt blive en Deel for sig.

Mourier-Petersen: Jeg skal tillade mig at gjøre den ærede sidste Taler opmærksom paa, at Inddelingerne i mit principale Forslag ere, med Undtagelse af 5te og 6te Kreds, aldeles de samme, som findes i Regjeringsens oprindelige Udkaft. Dernæst skal jeg bemærke, at det forekommer mig ikke, at den ærede Taler har forsøgt at gjenbringe mine Grunde for større Kredse, ikke heller, hvad jeg ansøgte mod de Indveninger, der ere blevne reiste mod disse. Jeg har nemlig fremhævet, at den længere Transport slet Intet har at betyde; men dette har jo ogsaa den ærede Taler selv indrømmet. Derimod indlod han sig ikke paa at imødegaae de Grunde, jeg havde anført, med Hensyn til Nyttens for de egentlige Hesteopdrætters, at overvære de større Dyrstuer, som de større Kredse medføre, selv om det kun blev hvert andet eller tredie Aar.

Ischering: Jeg skal ikke gaae ind paa den hele Kredsinndeling, thi jeg er overbevist om, at saalænge vi for Hesteavlens Skyld behøve Love, hvori det hedder, at Landet skal deles i visse Distrikter, saalænge Folk ikke selv kunne blive enige om at inddele saadanne Distrikter, som de holde for passende, og saalænge der ikke ubelukkende gives Understøttelse til de Selfaver, som alvorligt ville fremhjælpe Sagen, betyder det Hele aldeles Intet. Jeg skal derfor ikke indlade mig videre paa Lovens; jeg betragter den som en Affindelse med en Fordom, nemlig Stutteri-Hold, hvormed man dog nu har begyndt at holde op i andre Lande, hvor man tidligere har været ivrige Stutmestere, og i Frankrig begynder man saaledes at begribe, at det hele Stutterivæsen ikke udvikler Hestevæsenet. Jeg er overbevist om, at man ogsaa her, naar man endnu en Tid har ødt en Masse Penge derpaa, vil komme til den Overtydning, at det ikke har Noget at betyde; thi naar Opdrætning, Kjøb og Salg af Heste, kort sagt, den store Bedrift med dem ikke kan friste til at gjøre Bestræbelser af denne Art, saa fører hele Resten til Intet. — Jeg har stillet mit An-

bringingsforslag, fordi der i det sidste Stykke af Lovforslaget findes en Bestemmelse, som forekommer mig at være af en saadan Natur, at den ikke bør findes der. Naar vi overlade til Indenrigsministeren at handle paa Statens Vegne i Henhold til de Midler, vi give, bør vi ikke indskrænke ham ved en ny Slags raadgivende eller lovgivende Myndighed, hvad man nu vil kalde det; vi bør ikke udtale en Sætning som denne: „Naar een eller flere Landboforeninger anbrage derpaa og Omstændighederne iøvrigt tale derfor“. Hvo veed, hvilke Omstændigheder der tale derfor? Skulde Domstolene afgjøre, om Heste-Omstændighederne havde været saaledes, at man burde gaae ind paa de fra Landboforeningernes Side fremkomne Andragender, saa kunde der fremkomme et nyt Slags Processer, som kunde være morsomme nok. Hvorfor skal Indenrigsministeren ligeledes være pligtig til at forhandle med de i Henhold til Lovens af 23de Januar 1862 § 4 nedsatte Kommissioner for de paagældende Distrikter? Derfor Indenrigsministeren paa det Offentliges Vegne finder, at det er nyttigt for ham og for Sagen at underhandle med disse Kommissioner, saa kan han gjøre det; men finder han derimod, at Kommissionerne ere splidagtige, at den ene vil tilhøre og den anden tilvænne, at den ene vil have saadanne Hingste, og den anden saadanne, at den ene vil have Dyrfluestedet der, og den anden der, hvorfor da tvinge ham til at forhandle med dem? Vi kunde da maaskee i Aarens Løb komme til at ansætte en Embedsmand alene til at udføre den vidtløftige Korrespondance, som deraf vil opstaae, og naar man ved Aarets Slutning faaer det hele Arkiv, saa vil man see, at det ikke indeholder Noget, der er værd at læse. Man vil faae Beviis for, at Hestene paa det ene Sted ville komme til at staae paa en fastere Jordbund, og at det paa det andet Sted vil være lettere at faae en større Mængde Folk samlet, kort sagt, der kan findes tusinde Grunde for og tusinde Grunde imod ethvert enkelt Sted, men derved er Indenrigsministeren ikke kommen et Skridt videre. For altsaa ikke unødigt og lovbunden at besvære Bestyrelsen ved Bestemmelser af den Art, foreslaaer jeg, at disse Sætninger gaae ub. Lovens egentlige Væsen foran-